

РЕШЕНИЕ

№ 401

гр. Дупница, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, II-РИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маргарита Алексиева

при участието на секретаря Деа Д. Иванова
като разгледа докладваното от Маргарита Алексиева Административно наказателно дело № 20231510200813 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление №23-0348-000610 от 11.07.2023 г. на Началник група в ОДМВР Кюстендил, РУ Дупница, с което на П. Н. С., ЕГН ***** с постоянен адрес: гр. С. б., обл. К., ул. "Г. Б." № *** на основание чл.174, ал.3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца. На основание Наредба № I-з-2539 на МВР на водача са отнети общо 15 контролни точки.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява, в съдебно заседание се представлява от процесуален представител адв. В. С., който поддържа жалбата. Навежда доводи за допуснати процесуални нарушения в производството по установяване и налагане на административните наказания, както и, че на посочените в НП дата, час и място жалбоподателят не е управлявал автомобила и не е имал качеството на „водач“ като се сочи, че жалбоподателят не е извършил нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Моли обжалваното НП да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна, редовно призована за съдебно заседание не изпраща представител. В съпроводителното писмо изразява становище за неоснователност на жалбата, респ. същата да бъде отхвърлена. Ако съдът не възприеме посочените аргументи и счете, че същата е основателна, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли за присъждане на такова в минимален размер.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в съвкупност, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

На 24.06.2023 г. е съставен АУАН № 873321 от мл. автоконтрольор В. Х. в присъствието на свидетеля Н. С. за това, че на 24.06.2023 г. в 23:41 часа С. управлява лек автомобил "М." с рег. № ***** по път KNL3192/II-6204 в посока село Сапарево след употреба на алкохол. Водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест дрегер 7510“ с номер 0411, като водачът е във видимо нетрезво състояние. На същия е бил издаден талон за медицинско изследване № 141495, връчен на водача в 00:30 ч. на 26.05.2023 г.

Водачът е получил препис от АУАН и в същия не са отразени възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН С. е подал възражение срещу съставения му акт, като е посочил, че не отговаря на истината, тъй като бил изпробван два пъти, като и двата пъти техническото средство не отчело положителен резултат. Тестването го затруднило, защото има хронично заболяване ХОББ и се води на диспансерен отчет от 2022 г., което заболяване не му позволява да извършва екстремна експирация. На посочената дата и час не е имал и качеството на водач. Въз основа на така съставения акт е издадено оспореното наказателно постановление, в което е описана същата фактическа обстановка, нарушението е квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и на водача е наложена съответната санкция.

В хода на съдебното производство бяха разпитани актосъставителя Х. и свидетеля по установяване на нарушението и по съставянето на акта С., които заявяват, че водачът направил няколко опита да даде проба за употреба на алкохол, но те не дали резултат, като водачът им казал, че има здравословни проблеми.

От представената по делото служебна бележка издадена от д-р Бонев на 03.07.2023 г. се установява, че П. С. е със заболяване ХОББ и се води на диспансерен отчет от 2022 г. и това заболяване не му позволява да извърши екстремна експирация.

Съгласно така приетата фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена в законния срок от лице, имащо правен интерес от обжалване, а разгледана по същество е основателна.

Предвид изложената фактическа обстановка съдът счита, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящият случай съдът намира, че АУАН и издаденото въз основа на него НП

са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност и в предвидените в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН преклузивни срокове, но въпреки това същите не могат да доведат до законосъобразното възникване, респективно ангажиране на отговорността на жалбоподателя, поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накръняване правото му на защита. Съдът счита, че както АУАН, така и атакуваното НП страдат от съществени пороци, касаещи задължителното им съдържание, до степен, налагаща отмяната на НП изцяло.

При съставяне на АУАН и издаване на НП следва да бъдат спазени задължителните изисквания, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като следва да е налице съответствие и пълно единство между обстоятелствата по извършване на нарушението, описанието на нарушението и нарушената законова разпоредба. В случая, както в АУАН, така и в НП е посочено, че жалбоподателят отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с надлежно индивидуализирано по вид и № техническо средство, поради което му е издаден талон за изследване № 141495. Това му деяние е квалифицирано от актосъставителя по чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП, а от АНО е квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като прави впечатление, че при отразяване на правната квалификация е посочено както в АУАН, така и в НП, че „отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му". Така възведената допълнителна констатация е възвела неяснота и двусмислено вменяване на констатираното нарушение, тъй като в цитираната нарушена норма неизпълнението на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, съставлява друго изпълнително деяние, различно от възприетото от актосъставителя и АНО с текстовото описание в обстоятелствената част на АУАН и НП и с изрично изписаната квалификация от актосъставителя на чл. 174, ал. 3 предл. 1-во от ЗДвП. Не случайно законодателят е поставил съюзът – “или“ пред неизпълнението на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от НК е едновременно санкционна и предписваща правило за поведение, като съгласно нея се санкционира водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Посоченият в нормата състав на нарушение е с две форми на изпълнително деяние, които са в съотношение на алтернативност, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние, в каквато насока е трайната съдебна практика. Първата форма на изпълнителното деяние касае отказ за проверка с техническо средство, а втората неизпълнение на предписание за медицинско изследване. За да се разбере обаче какви са съставомерните признаци на отделните форми на изпълнителното деяние, освен изричното, ясно и прецизно излагане на констатираното изпълнително деяние, не е достатъчен само буквалния прочит на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а тя следва да се тълкува систематически с разпоредбите на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/ или наркотични вещества или техни аналози. В конкретния случай съдът констатира, че е налице неразбираемо и неясно смесване на двете форми на изпълнително деяние като прави впечатление, че макар в обстоятелствената част на АУАН и в НП, в която е съдържаема фактологията по констатираното нарушение, да е изложена само първата форма на изпълнително деяние – отказ за проверка с техническо средство, то в диспозицията са налице и двете форми на изпълнително деяние, като с оглед както на времето посочено в АУАН и в НП на констатиране на нарушението - в 23:41 часа, така и на времето на издаване на талона за медицинско изследване – в 00:30 часа, актосъставителят не е могъл да констатира предварително неизпълнение на предписанието за медицинско изследване. Макар и АНО да е разполагал с процесуалната възможност по реда на чл. 53 от ЗАНН да прецизира констатираната неяснота и да отстрани несъответствието, в случая в НП го е изложил в същия му вид, а още повече като е квалифицирал деянието по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП без да посочи предл. 1-во, противно на приетото от актосъставителя, го е направил още по-неразбираемо. По този начин АНО с посочената от него квалификация по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява непълна и неprecизирана, е възвел несъответствие и разминаване между цифровата и текстовата квалификация на нарушението, посочени в акта и отразени в НП, като с посочената в НП правна квалификация на деянието – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на жалбоподателя са вменени двете изпълнителни деяния - отказ от извършване на проверка с техническо средство и неизпълнение на предписание за медицинско изследване, а с възведеното текстово фактологическо описание е вменено деяние по чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП - отказ от извършване на проверка с техническо средство, каквато квалификация не е възприета от АНО. Или в атакуваното НП се съдържа вътрешно противоречие между описанието на деянието и правната му квалификация, като в същото време административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП.

От друга страна съдът намира, след проведеното съдебно следствие и анализа на събрания по делото доказателствен материал, че е допуснато процесуално нарушение свързано с нарушаване на изискванията на нормите по чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН като липсва пълно описание на нарушението от гледна точка на установена фактология, както и на обстоятелствата, при които то е било осъществено, което е следвало

да бъде сторено от контролните органи при съставянето на АУАН, за да може и срещу тези фактически описания на нарушението да се даде възможност на жалбоподателя да предяви своите възражения и доводи за незаконосъобразност като неотменимо право от упражняване на правото му на защита в тази процесуална фаза от производството по установяване на нарушението. В тази връзка в съдебно заседание се установи от показанията на полицейските служители Х. и С., че водача на автомобила С. в хода на проверката е извършил на практика няколко проби с техническото средство, накрая приети от актосъставителя за неуспешни и вменени му като отказ от негова страна за изпробване, но тези констатации и тези направени проби от страна на С. не са били отразени като фактически данни в акта за нарушение, а те по същество касаят описателната част на нарушението, срещу която жалбоподателя има право на възражения и доводи. Липсата на тяхното отразяване е нарушило правото му на защита и възможността евентуално да се защити срещу тези описания на нарушението, които са се проявили в хода на извършената му проверка. Не без значение е и факта, че тези неописани обстоятелства в акта и НП по същество сочат на друга фактология и евентуално изводи за друга дейност от страна на С., съответно квалификация и режим на отговорност и наказание, и е било задължително още на тази фаза да се даде възможност на същия да вземе становище по реда на чл. 44 от ЗАНН, тъй като противното би довело до прескачане фазата на това производство и липса на защита срещу тези факти. По този начин би се дало и възможност преди издаването на НП, самия наказващ орган да прецени характера на извършеното, обстоятелствата при които то е било извършено и зачитайки възраженията на нарушителя да вземе становище относно приложимостта на съответната правна норма и квалификация на деянието.

След направения анализ на доказателствата по делото, събрани при проведеното съдебно следствие, съдът счита, че жалбоподателят не е извършил вмененото му административно нарушение, а именно - да е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване на употребата на алкохол. Установи се от показанията на полицейските служители, че в посочения инкриминиран момент жалбоподателят е направил няколко опита да бъде изпробван с техническо средство, но неуспешни, като апарата не е отчел какъвто и да е резултат. При това положение не може да се обоснове категоричния извод за виновно поведение на жалбоподателя в качеството му на водач на МПС, поради което липсва съставомерност на деянието по чл. 174, ал. 3 предл. 1-во от ЗДвП (в този смисъл е и съдебната практика на касационната инстанция - *решение № 90 от 07.04.2017 г. по КАНД № 53/2017 г. на Административен съд-Кюстендил*). Съставът на чл. 174, ал. 3 предл. 1-во от ЗДвП визира отказ на нарушителя да му бъде извършена проверка с техническо средство. При положение, че С. не се е противопоставил да бъде изпробван, а напротив дори е направил няколко опита, то липсват доказателства за бездействие при установено в закона задължение за действие. Друг би бил въпроса ако жалбоподателят виновно и противоправно би правил пробите с техническото средство по начин да осуети крайния резултат с дрегера, в който случай следва да се приеме наличието на отказ да бъде изпробван с техническо средство, но такива данни по делото липсват, включително и в

показанията на полицейските служители и такъв извод не може да бъде формиран. Нещо повече, сам жалбоподателя още преди първия опит е заявил на полицейските служители, че има здравословни проблеми, че няма въздух и му става лошо.

Същественото процесуално нарушение е, че както актосъставителя, така и АНО в НП са приели, че е налице нарушение, което обаче не е извършено от наказаното лице и последното не е следвало да носи отговорност за това нарушение. Следвало е да подведат неправомерното поведение под нормата на чл. 174, ал. 3, предл. 2-ро от ЗДвП неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта, но такива констатации както в АУАН, така и в НП липсват. Поради това и в случая не намират приложение задължителните указания за съда, дадени в Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 1/2020 г. на ОСС на ВАС I и II колегия, съгласно които в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

С оглед на гореизложените съображения, съдът намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения от актосъставителя при съставянето на АУАН и от наказващия орган при издаването на атакуваното НП, както и неправилно приложение на материалния закон. Поради това и на практика нарушението се явява недоказано и обжалваното постановление следва да се отмени като неправилно и незаконосъобразно.

Воден от горните съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-0348-000610 от 11.07.2023 г. на Началник група в ОДМВР Кюстендил, РУ Дупница, с което на П. Н. С., ЕГН ***** с постоянен адрес: гр. С. б., обл. К., ул. "Г. Б." № ***, на основание чл.174, ал.3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Кюстендил, на основанията предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета от АПК.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____